

Arrest

nr. 268 774 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese en Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. DE WOLF en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 augustus 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 september 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u zowel de Libanese als de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Jwien (Libanon). U verbleef in de jaren 1980 en 1990 gedurende 15 jaar in Colombia, waar u samen met uw broer A. A. handel dreef in kledij en schoenen. U kreeg in die periode problemen met andere Libanezen in Venezuela, waaronder A. S., A. A. en A. J.. Zij hadden banden met Saraya (Libanese paramilitaire organisatie). In 1994 of 1995 schold u H. N. de leider van Hezbollah, uit in aanwezigheid van deze Libanezen. Dit gebeurde tijdens een voetbalmatch in Maicao, een Colombiaans dorp dicht bij de grens met Venezuela. Omdat u hun leider had uitgescholden, beschuldigden uw tegenstanders u ervan een verrader te zijn. Ze stuurden vervolgens in 1998 en 1999 dievenbendes op u af. U weet dat uw Libanese tegenstanders de dieven hadden gestuurd omdat u kon zien dat de dieven van Libanese afkomst waren en omdat andere handelaars met rust gelaten werden. U werd in Colombia ongeveer 13 keer op die manier overvallen. U diende geen klacht in tegen deze overvallen bij de Colombiaanse politie omdat de politie daar volgens u zelf banden heeft met de maffia. Om aan uw problemen te ontsnappen vluchtte u samen met uw broer in 2002 naar Caracas in Venezuela, waar jullie handel verder zetten. In 2006 verkreeg u de Venezolaanse nationaliteit. In Venezuela kreeg u problemen met H. H.. Hij was een Libanees die afkomstig was uit hetzelfde dorp als de Libanezen met wie u problemen had in Colombia. Hij had veel contacten binnen de Venezolaanse overheid. De wijk waarin de winkel van uw broer en uzelf zich bevond, stond onder zijn protectie. Net als de andere winkeliers betaalde u geld aan H. H. om u te beschermen tegen overvallen. Tussen 2002 en 2008 had u af en toe discussies met afgevaardigden van H. H. die in zijn opdracht geld inzamelden voor Hezbollah. U weigerde te betalen voor de partij en stuurde hen weg. Vanaf 2007 of 2008 begon H. H. u steeds meer lastig te vallen. In 2007 stuurde hij twee of drie keer de Venezolaanse douane op u af om te controleren of u belastingen en douanerechten had betaald en om na te gaan of u smokkelwaar in uw bezit had. De douane kon echter nooit iets vinden. Nog in 2007 of 2008 stuurde H. H. twee keer dieven op uw winkel af, waarbij geld en kleren werden gestolen. U wist dat deze inbrekers door Hadji waren gestuurd omdat de straat onder zijn bescherming stond. U gaf deze diefstallen niet aan bij de politie van Caracas omdat het belangrijkste voor u was dat u zelf ongedeerd bleef. Op het einde van 2008 of het begin van 2009 kreeg u in uw zaak een discussie over politiek met ene A. M.. Hij werkte samen met H. H. en was door hem gestuurd. U verweet hem deel uit te maken van een militie die het land kapot maakte. Ahmed liep weg en kwam later terug met een wapen, dat hij op u richtte. Vier dagen later besloot u om klacht tegen Ahmed in te dienen bij de Venezolaanse politie. Terwijl u in het politiekantoor zat, kreeg u telefoon. Er werd u verteld dat u en uw familie zouden gedood worden als u uw mond zou opendoen. U besloot geen klacht in te dienen bij de politie en Venezuela te ontvluchten. U reisde naar Libanon, waar u trouwde met uw huidige echtgenote M. A. A. en waar u enkele maanden bleef. Omdat u in Libanon geen Venezolaans paspoort kon krijgen aan de Venezolaanse ambassade, besloot u in september of oktober 2009 zonder uw echtgenote terug te reizen naar Venezuela om er een paspoort aan te vragen. U verbleef er gedurende een halfjaar in het dorp Valencia, waar u zich schuilhield voor uw tegenstanders. U had in die periode geen problemen. Slechts twee vrienden waren op de hoogte van het feit dat u in Venezuela was. In maart 2010 bekwam u een Venezolaans paspoort. In april 2010 reisde u met uw Venezolaans paspoort van Venezuela naar Duitsland. Daar bleef u een maand bij uw broer A. A. voor u terugkeerde naar Libanon. In 2011 reisde u verschillende keren vanuit Libanon naar Frankrijk om er te gaan werken. In 2012 of 2013 kreeg u van uw broer A. A. te horen dat uw tegenstanders in Caracas hem tot twee keer toe hadden lastig gevallen. Ze blokkeerden de toegang tot zijn winkel en verboden klanten om naar binnen te gaan. Bemiddelaars konden uw tegenstanders ervan overtuigen dat uw broer A. A. niets te maken had met uw problemen. Uw broer diende geen klacht in bij de Venezolaanse politie. Sinds 2013 heeft hij in Venezuela geen problemen meer gekend. Na uw terugkeer naar Libanon in 2010 had ook uzelf geen problemen met Saraya tot 2014 of 2015. Toen de oorlog in Syrië uitbrak, gaf u kritiek op de mensen die daar in de oorlog gingen vechten. Hierdoor werd u opnieuw lastiggevallen door mensen van Saraya. Het probleem escaleerde toen leden van Saraya uw zoon en dochter in september 2018 naar de lokale scouts wilden sturen. U weigerde dit omdat u niet wilde dat uw kinderen andere religies zouden leren haten. Vervolgens stuurden de leden van Saraya hun kinderen op uw zoon af en werd uw zoon door hen in elkaar geslagen. Uw zoon werd ook met een voertuig klemgereden. U werd bovendien op 5 oktober 2018 ontslagen op uw werk als zwemleraar en u zag zich vervolgens gedwongen om uw taxi te verkopen om uw gezin te onderhouden. Omdat u uw kinderen een seculiere opvoeding wilde geven, omdat je in Libanon verhongert als je Hezbollah niet ondersteunt en omdat u de algemene levensomstandigheden in Libanon niet langer kon verdragen, besloot u in februari 2019 om het land te verlaten. U verbleef een maand in Duitsland bij uw broer A. A. en kwam daarna rond maart 2019 naar België. Op 8 mei 2019 vroeg u hier internationale bescherming aan. In de zomer van 2019 woonden uw kinderen in Libanon een demonstratie tegen Hezbollah bij. Tussen drie dagen en een week na die demonstratie werd uw huis in Libanon in brand gestoken door mensen van Saraya. U weet dat de brandstichters van Saraya waren omdat uw buurvrouw het gezien

heeft. Uw echtgenote en uw kinderen hebben de woning deels hersteld en leven nu nog steeds daar. In het voorjaar van 2020 werd u telefonisch bedreigd door M. H.. Hij is iemand van Saraya die ook in Syrië heeft gevochten en heel gevaarlijk is. U weet niet waarom hij u bedreigde maar u vermoedt dat hij uw dossier in handen heeft gekregen.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u te zullen worden gevisieerd door de Libanezen die voorstander zijn van Saraya en dan in het bijzonder H. H., die hun leider is. Bij terugkeer naar Libanon vreest u eveneens de leden van Saraya. U wilt dat uw kinderen een normaal leven kunnen leiden.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw vervallen Venezolaans paspoort (d.d. 17 maart 2010, geldigheidsduur 5 jaar); uw vervallen Venezolaanse identiteitskaart (d.d. 6 oktober 2010, geldigheidsduur 10 jaar); een kopie van uw meest recente vervallen Venezolaans paspoort (d.d. 30 september 2015, geldigheidsduur 5 jaar, uitgegeven door de Venezolaanse ambassade in Libanon); vier foto's van uw huis in Libanon na de brandstichting; 1 foto van uw kinderen tijdens een demonstratie in Libanon in de zomer van 2019; 4 foto's van de verwondingen van uw zoontje nadat hij door andere kinderen geslagen werd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde weliswaar tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u last had van een pijnlijke nek en schouder omwille van stress (Notities Persoonlijk Onderhoud, dd. 24 augustus 2021, p. 2). U legde in verband met deze problemen echter geen medische attesten neer en u bezocht geen dokter omwille van deze problemen, naar eigen zeggen omdat u geen afspraak kreeg (NPO, p. 2). U verklaarde bovendien dat het geen probleem was om ondanks uw pijnlijke schouder en nek deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 2). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u omwille van deze schouder-en nekproblemen niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U verklaarde bijkomend dat u zich niet alle data kan herinneren en dit omdat u zoveel problemen gekend hebt. Toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar elementen of omstandigheden die uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken, antwoordde u echter dat niet het geval was (vragenlijst bijzondere procedurele noden ingevuld op de DVZ d.d. 18 november 2019, vraag 1). U legde ook geen medische attesten neer om uw geheugenproblemen te staven en u verklaarde voor deze problemen geen medische behandeling gezocht te hebben omdat u niet graag naar de dokter gaat (NPO, p. 2). Bijgevolg hebt u ten overstaan van het Commissariaat-generaal geen concrete aanwijzingen doen gelden met betrekking tot eventuele bijzondere procedurele noden die het nemen van specifieke steunmaatregelen afdwingen om u toe te laten op volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen, en beschikt het Commissariaat-generaal zelf ook niet over zulke gegevens. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen is immers gebleken dat u, naast de Libanese, ook over de Venezolaanse nationaliteit beschikt (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), d.d. 24 augustus 2021, p. 3 en Verklaring DVZ, d.d. 10 februari 2020, vraag 6b). Dat u over de Venezolaanse nationaliteit beschikt, blijkt eveneens uit het door u neergelegde Venezolaanse paspoort en de door u neergelegde Venezolaanse identiteitskaart (cf. administratief dossier).

In dit verband wijst het CGVS erop dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit.

Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming

van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Libanese als de Venezolaanse overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Venezuela, noch dat u in geval van een terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde op het CGVS wat betreft uw concrete vluchtaanleiding uit Venezuela op enkele cruciale punten in strijd waren met de verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens uw onderhoud op de DVZ immers dat uw problemen in Venezuela begonnen in 2009 en dat u in 2012 het land verliet (Verklaring CGVS, d.d. 18 november 2019, vraag 3.5). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat uw problemen verergerden vanaf 2007 en 2008 en dat u in het voorjaar van 2010 het land verliet (NPO, p. 12, 14 en 15). Dat u in april 2010 Venezuela verliet, blijkt ook uit de stempels in uw Venezolaans paspoort (cf. administratief dossier). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u op de DVZ onder druk stond en misschien niet goed wist wat u aan het vertellen was (NPO, p. 15). Deze verklaring volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Dit geldt des te meer aangezien u op de DVZ en op het CGVS ook tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft de concrete aanleiding voor uw vlucht uit Venezuela. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u immers dat, toen u in het politiekantoor werd opgebeld door uw tegenstanders, enkel uzelf met de dood werd bedreigd (NPO, p. 14). Gevraagd of behalve uzelf nog iemand anders werd bedreigd, antwoordde u dat dit niet het geval was. U stelde expliciet dat uw familie niet werd bedreigd (NPO, p. 14). Dit is echter strijdig met wat u hierover op de DVZ had verklaard. Toen beweerde u immers dat zowel uzelf als uw broer tijdens het bewuste telefoongesprek met de dood werden bedreigd (Verklaring CGVS, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, wijzigde u plots uw verklaringen. U stelde zich plots te herinneren dat u inderdaad op de DVZ had gezegd dat zowel uzelf als uw broer bedreigd werden (NPO, p. 19). Erop gewezen dat u even tevoren tot tweemaal toe werd gevraagd of er behalve uzelf nog iemand anders werd bedreigd, waarop u telkens antwoordde dat dit niet het geval was, stelde u laconiek dat u het gewoon vergeten was en dat u zich niet altijd kan herinneren wat er met u is gebeurd (NPO, p. 19). Deze uitleg is weinig ernstig en kan niet gevolgd worden. Gezien de ernst van deze doodsbedreigingen en gezien u volgens uw verklaringen op basis van deze doodsbedreigingen besloot om Venezuela te verlaten, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich nog zou kunnen herinneren tegen wie de bedreigingen precies gericht waren.

De vaststelling dat u op het CGVS en de DVZ tegenstrijdige verklaringen aflegde en dit zowel wat betreft de periode van uw vertrek uit Venezuela als wat betreft de inhoud van uw concrete vluchtaanleiding, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtaanleiding uit Venezuela.

Dat er ernstig dient getwijfeld te worden aan uw vluchtaanleiding uit Venezuela, blijkt verder ook uit uw houding. Er dient immers te worden vastgesteld dat u, ondanks het feit dat u eind 2008 of begin 2009 in Venezuela met de dood werd bedreigd waarna u besloot om het land te verlaten, in september of oktober van 2009 terugkeerde naar Venezuela (NPO, p. 16). Dat u vrijwillig terugkeerde naar het land waar u met de dood werd bedreigd, ondermijnt in ernstige mate de ernst van uw vrees. De door u aangehaalde uitleg voor uw handelen, namelijk dat u naar Venezuela terugkeerde voor uw nationaliteit en voor uw paspoort, volstaat niet om het door u genomen risico te verklaren (NPO, p. 16). Volgens uw verklaringen beschikte u immers al sinds 2006 over de Venezolaanse nationaliteit. Bovendien kan niet worden begrepen waarom u een Venezolaans paspoort nodig had, wanneer u vreesde in Venezuela te zullen worden gedood. Evenmin kan worden begrepen waarom u ervoor koos om van september of oktober 2009 tot april 2010 gedurende 6 of 7 maanden in Venezuela te verblijven, als u daar louter een paspoort diende op te halen. Uw uitleg dat u tijdens deze periode niet in Caracas verbleef maar in Valencia, dat u uit het zicht bleef en dat niemand van uw tegenstanders op de hoogte was van uw verblijf, kan niet overtuigen (NPO, p. 16). De vaststelling dat u tussen september of oktober 2009 en april 2010 uit eigen beweging terugkeerde naar Venezuela en er vervolgens meer dan een half jaar verbleef, ondermijnt in ernstige mate de ernst van uw vrees.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u uw Venezolaans paspoort, dat u in 2015 bekwam aan de Venezolaanse ambassade in Libanon, niet neerlegde. Hierdoor verhindert u het Commissariaat-generaal om in te schatten of u na 2015 nog naar Venezuela bent teruggekeerd. Bovendien legde u in verband met het ontbreken van dit paspoort enkele verklaringen af die de wenkbrauwen doen fronsen.

Zo wist u zich niet te herinneren hoe u het paspoort kwijtraakte en diende u, toen u besepte dat u het paspoort was verloren, hiervan geen aangifte in bij de politie (NPO, p. 8). Uw verklaring dat u niet zomaar naar de politie kon stappen omdat u niemand valselijk wilde beschuldigen aangezien u het paspoort zelf was verloren, houdt geen steek (NPO, p. 8). U wist volgens uw verklaringen immers niet hoe u het paspoort kwijtraakte (cf. supra). U kon dus niet uitsluiten dat het paspoort gestolen werd. Bovendien dient ook een verloren paspoort te worden aangegeven bij de politie. De vaststelling dat u van uw meest recente Venezolaans paspoort enkel een kopie van de eerste pagina neerlegde en bovendien weinig geloofwaardige verklaringen aflegde over de redenen voor het ontbreken van dit paspoort, doet het vermoeden rijzen dat u bijkomende verplaatsingen naar Venezuela probeert te verbergen voor het Commissariaat-generaal. Hierdoor wordt de ernst van uw vrees bij een terugkeer naar Venezuela verder op de helling geplaatst.

Dat uw vrees in Venezuela gedood te worden met de nodige korrel zout dient te worden genomen, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u noch na uw vertrek uit Venezuela in 2009, noch na uw vertrek uit Venezuela in april 2010 een verzoek om internationale bescherming indiende (NPO, p. 9). Nochtans dateren de aan uw adres gerichte doodsbedreigingen van voor deze data en verbleef u in het voorjaar van 2010 gedurende 35 of 40 dagen in Duitsland (NPO, p. 9). Gevraagd waarom u in Duitsland geen verzoek om internationale bescherming indiende, stelde u dat u toen geen echte serieuze problemen had en dat u het gewoon niet wilde (NPO, p. 9). Deze verklaring ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u Venezuela ontvluchtte omdat u er met de dood werd bedreigd.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u ook toen u in 2011 vanuit Libanon naar Frankrijk reisde om daar werk te zoeken, daar geen verzoek om internationale bescherming indiende (NPO, p. 15). Het is bovendien bijzonder opmerkelijk dat u, ondanks uw verklaring dat u na de doodsbedreigingen aan uw adres een vrees koesterde tegenover Libanezen die connecties hadden met Saraya en Hezbollah, besloot om zowel in 2009 (vanuit Venezuela) als in 2010 (vanuit Duitsland) als in 2011 (vanuit Frankrijk) op vrijwillige basis terug te keren naar Libanon, het thuisland van Saraya en Hezbollah. Gezien uw tegenstanders in Venezuela alle gelinkt waren met Saraya en veel connecties hadden in Libanon (NPO p. 10 en p. 11), nam u daardoor nochtans een groot risico. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat uw vader, die in Libanon veel mensen kende, had bemiddeld zodat uw tegenstanders u in Libanon met rust zouden laten (NPO, p. 17). Deze uitleg doet echter de wenkbrauwen fronsen, aangezien uw vader volgens uw eerdere verklaringen in het voorjaar van 2010 was overleden (NPO, p. 8 en p. 15). Dat u ondanks de connecties van uw tegenstanders in Libanon en ondanks het overlijden van uw vader toch vrijwillig besloot om naar Libanon terug te keren, ondermijnt in ernstige mate de ernst van uw vrees voor uw Libanese tegenstanders in Venezuela. Dat u tussen 2010 en 2014 of 2015 in Libanon geen problemen ondervond, versterkt alleen maar de vaststelling dat uw vrees voor Libanezen in Venezuela met de nodige korrel zout dient te worden genomen (NPO, p. 21). Uw verklaring voor deze vier- of vijfjarige periode zonder problemen, namelijk dat u in de bewuste periode tussen 2010 en 2014 of 2015 geen contacten had met andere mensen en enkel op en af ging naar uw werk, kan niet overtuigen (NPO, p. 21). Indien uw tegenstanders in Venezuela het werkelijk op u gemunt hadden en indien zij werkelijk connecties hadden in Libanon, kan immers verwacht worden dat zij in deze periode naar u op zoek zouden zijn gegaan.

Dat er dient getwijfeld te worden aan de ernst van uw vrees om naar Venezuela terug te keren, blijkt verder ook uit de desinteresse die u tijdens het persoonlijk onderhoud aan de dag legde voor de huidige situatie van Hezbollah in Venezuela. Zo wist u niet te vertellen of uw tegenstander H. H. zich op dit moment nog steeds in Venezuela bevond en ondernam u ook geen enkele poging om dit te weten te komen (NPO, p. 20). Bovendien stelde u, gevraagd of Hezbollah vandaag de dag nog steeds evenveel invloed heeft in Venezuela als toen president Chavez er aan de macht was, dat de u de situatie in Venezuela niet volgt omdat u al genoeg problemen heeft in Libanon (NPO, p. 16). Uw desinteresse in de huidige situatie in Venezuela haalt de ernst van uw vrees verder onderuit. In dit verband kan verder ook nog opgemerkt worden dat u, toen u in Venezuela was, nooit klacht indiende tegen uw tegenstanders bij de Venezolaanse autoriteiten (NPO, p. 14 en p. 16). Uw nalaten ter zake plaatst verdere vraagtekens bij de ernst van uw vrees.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat niet langer geloof kan gehecht worden aan uw stelling in Venezuela te zijn bedreigd door Libanezen met connecties bij Saraya. Hierdoor kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling dat u omwille van uw vrees voor deze Libanezen niet naar Venezuela kan terugkeren.

Voor de volledigheid kan hier nog aan worden toegevoegd dat uw problemen in Venezuela, zelfs indien zij wel geloofwaardig waren geweest (quod non), hoe dan ook niet langer actueel zijn. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw broer A. A., die net als u de Venezolaanse nationaliteit heeft en die net als u weigerde om bijdragen te betalen aan H. H. om Hezbollah te ondersteunen, nog steeds in Venezuela woont en sinds 2012 of 2013 geen problemen meer gekend met uw tegenstanders (NPO, p. 17). U verklaarde in dit verband dat de situatie van uw broer anders is dan de uwe omdat hij een

vreedzaam persoon is, omdat hij een gezin had terwijl uzelf destijds vrijgezel was en omdat uw broer destijds ouder was dan 45 jaar terwijl uzelf jonger was (NPO, p. 13). Aangezien u vandaag de dag zelf 45 jaar bent, in essentie volgens uw eigen verklaringen een vreedzame mens bent en ook zelf een gezin hebt, gaan deze argumenten niet langer op (NPO, p. 5 en p. 16). U verklaarde daarnaast ook dat u werd gevisieerd omdat u in tegenstelling tot uw broer H. N., de leider van Hezbollah, had beledigd (NPO, p. 13). Deze beledigingen dateren volgens uw verklaringen echter reeds van 1994 of 1995, wat intussen meer dan 25 jaar geleden is (NPO, p. 11). Er kan niet worden aangenomen dat uw tegenstanders omwille van die beledigingen nog steeds naar u op zoek zijn. U verklaarde in dit verband verder ook nog dat uw broer getrouwd is met een Colombiaanse en dat zijn schoonfamilie hem beschermde, terwijl er niemand was die u hielp of beschermde (NPO, p. 18). Ook deze uitleg volstaat niet om te verklaren waarom u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela in tegenstelling tot uw broer wel problemen zou kennen. Het loutere feit dat uw broer getrouwd is met een Colombiaanse vrouw, neemt immers niet weg dat hij sinds 2013 geen problemen meer heeft gekend.

De vaststellingen dat uw problemen in Venezuela niet langer actueel zijn, versterkt de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw vrees.

Aldus zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela voor u sprake zou zijn van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op

<https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Venezuela steeds heeft gewerkt in de handelszaak van uw broer A. A., die net als u over de Venezolaanse nationaliteit beschikt (NPO, p. 4 en p. 5). Daarnaast heeft u nog broer S. en een zus J. die beide in Venezuela wonen, over een Venezolaans paspoort beschikken en daar werkzaam zijn in de handel van kleding en schoenen (NPO, p. 5 en p. 18). Ook uw drie schoonbroers reizen regelmatig naar Venezuela en hebben de Venezolaanse nationaliteit (NPO, p. 19). U heeft bovendien nog regelmatig contact met uw broer A. A. (NPO, p. 7). A. A. slaagt er in Venezuela in om een huis te huren en drijft nog steeds handel in Venezuela (NPO, p. 4). Het gaat goed met hem en hij heeft er geen problemen (cf. supra, NPO, p. 5). Evenmin hebben uw zus J. en uw broer S. ooit problemen gekend in Venezuela (NPO, p. 18). U verdiende tijdens uw verblijf in Venezuela ook voldoende om uw vlucht naar Europa te financieren met uw eigen spaargeld (NPO, p. 6).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Aan uw identiteit en Venezolaanse nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. De door u neergelegde kopie van de eerste pagina van uw meest recente Venezolaans paspoort neemt niet weg dat u het Commissariaat-generaal de mogelijkheid ontnemt om na te gaan of u na 2015 nog naar Venezuela reisde en volstaat niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het ontbreken van uw paspoort te herstellen. De door u neergelegde foto's van de verwondingen van uw zoon, de brandstichting in uw huis en de aanwezigheid van uw kinderen op de demonstratie van Hezbollah hebben louter betrekking op uw vrees bij terugkeer naar Libanon, die in deze beslissing niet aan de orde is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991),

van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de redelijkheid en van de zorgvuldigheid.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, benadrukt verzoeker de slechte socio-economische situatie en de instorting van de gezondheidszorg alsook de voedselcrisis in Venezuela. Hij meent dat verweerder zijn financiële toestand en die van zijn gezin overschat waarbij hij aangeeft dat zijn vader gestorven is en zijn moeder ziek is. Verder betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geoordeeld dat de graad van geweld in Venezuela niet ernstig genoeg is. Hij voert aan dat uit rapporten blijkt dat de veiligheidssituatie zonder meer penibel is en meent dat hij in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld waarbij hij wijst op de hoge moordcijfers.

Daarnaast wordt aangevoerd dat de algemene situatie in Libanon ook onrustwekkend is.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker eraan voorbij lijkt te gaan dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met zijn schouder- en nekproblemen en een eventuele nood aan specifieke steunmaatregelen. De commissaris-generaal heeft hieromtrent als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde weliswaar tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u last had van een pijnlijke nek en schouder omwille van stress (Notities Persoonlijk Onderhoud, dd. 24 augustus 2021, p. 2). U legde in verband met deze problemen echter geen medische attesten neer en u bezocht geen dokter omwille van deze problemen, naar eigen zeggen omdat u geen afspraak kreeg (NPO, p. 2). U verklaarde bovendien dat het geen probleem was om ondanks uw pijnlijke schouder en nek deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 2). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u omwille van deze schouder- en nekproblemen niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U verklaarde bijkomend dat u zich niet alle data kan herinneren en dit omdat u zoveel problemen gekend hebt. Toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar elementen of omstandigheden die uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken, antwoordde u echter dat niet het geval was (vragenlijst bijzondere procedurele noden ingevuld op de DVZ d.d. 18 november 2019, vraag 1). U legde ook geen medische attesten neer om uw geheugenproblemen te staven en u verklaarde voor deze problemen geen medische behandeling gezocht te hebben omdat u niet graag naar de dokter gaat (NPO, p. 2). Bijgevolg hebt u ten overstaan van het Commissariaat-generaal geen concrete aanwijzingen doen gelden met betrekking tot eventuele bijzondere procedurele noden die het nemen van specifieke steunmaatregelen afdwingen om u toe te laten op volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen, en beschikt het Commissariaat-generaal zelf ook niet over zulke gegevens. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Hieruit blijkt dat terdege rekening is gehouden met de individuele situatie van verzoeker maar dat in casu niet wordt aangetoond dat verzoeker niet op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze zou kunnen deelnemen aan de procedure internationale bescherming.

Door louter zijn nek- en schouderproblemen te herhalen en te benadrukken dat hij stress ervoer alsook vergeetachtigheid meespeelde tijdens het gehoor, betwist noch weerlegt verzoeker de vaststelling dat hij geen medische attesten heeft voorgelegd en niet eens een dokter heeft geraadpleegd.

Waar verzoeker stelt dat hij onder enige stress was tijdens het verhoor, merkt de Raad op dat een zekere mate van stress inherent is aan elk gehoor, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

Wat het gebrek aan bijstand van een advocaat op het CGVS betreft, moet de Raad erop wijzen dat verzoeker niet aantoonde dat zijn recht op bijstand met mogelijkheid voor de advocaat het gehoor bij te wonen - zoals voorzien in de artikelen 13/1 en 19 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - niet kon worden uitgeoefend wegens overmacht of een onzorgvuldigheid van verweerder. Dat verzoeker er niet voor heeft geopteerd zich tijdens zijn gehoor op het CGVS te laten bijstaan door een advocaat kan de commissaris-generaal in casu niet verweten worden.

Verzoeker toont daarenboven niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen op het CGVS.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat onder 2.2.5 ook zal blijken dat verzoeker er evenmin in slaagt aan te tonen hoe zijn beweerde, ongeattesteerde medische problemen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen in Venezuela zou hebben beïnvloed. Verzoeker benadrukt zijn vergeetachtigheid waardoor hij geen juiste data kon geven doch wordt in de bestreden beslissing niet enkel gewezen op tegenstrijdigheden inzake data. Er wordt immers ook gewezen op tegenstrijdigheden inzake zijn concrete vluchtaanleiding alsook op zijn houding, het gegeven dat hij zijn paspoort niet volledig kan neerleggen, de desinteresse in zijn problemen en de actualiteit ervan.

Verzoeker kan gelet op het voorgaande geen afbreuk doen aan de conclusie dat hij onvoldoende concrete elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor Saraya (Libanese paramilitaire organisatie) en Hezbollah in zowel Venezuela als Libanon.

2.2.5.2. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat in casu de dubbele Libanese en Venezolaanse nationaliteit en de identiteit van verzoeker, die verder niet betwist worden door de partijen, voldoende bewezen worden geacht. In geval een verzoeker om internationale bescherming, zoals in casu, twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren..." en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. In geval van dubbele nationaliteit slaat de term "land waarvan hij de nationaliteit bezit" op elk land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar "land van herkomst" in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoeker.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vertrek uit Venezuela is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming).

2.2.5.3. Wat de vrees voor Hezbollah/Saraya in Venezuela betreft, moet de Raad samen met de commissaris-generaal wijzen op enkele tegenstrijdigheden. In de bestreden beslissing wordt op correcte gronden vastgesteld:

"In dit verband dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde op het CGVS wat betreft uw concrete vluchtaanleiding uit Venezuela op enkele cruciale punten in strijd waren met de verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens uw onderhoud op de DVZ immers dat uw problemen in Venezuela begonnen in 2009 en dat u in 2012 het land verliet (Verklaring CGVS, d.d. 18 november 2019, vraag 3.5). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat uw problemen verergerden vanaf 2007 en 2008 en dat u in het voorjaar van 2010 het land verliet (NPO, p. 12, 14 en 15). Dat u in april 2010 Venezuela verliet, blijkt ook uit de stempels in uw Venezolaans paspoort (cf. administratief dossier). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u op de DVZ onder druk stond en misschien niet goed wist wat u aan het vertellen was (NPO, p. 15). Deze verklaring volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Dit geldt des te meer aangezien u op de DVZ en op het CGVS ook tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft de concrete aanleiding voor uw vlucht uit Venezuela. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u immers dat, toen u in het politiekantoor werd opgebeld door uw tegenstanders, enkel uzelf met de dood werd bedreigd (NPO, p. 14). Gevraagd of behalve uzelf nog iemand anders werd bedreigd, antwoordde u dat dit niet het geval was. U stelde expliciet dat uw familie niet werd bedreigd (NPO, p. 14). Dit is echter strijdig met wat u hierover op de DVZ had verklaard. Toen beweerde u immers dat zowel uzelf als uw broer tijdens het bewuste telefoongesprek met de dood werden bedreigd (Verklaring CGVS, vraag

3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, wijzigde u plots uw verklaringen. U stelde zich plots te herinneren dat u inderdaad op de DVZ had gezegd dat zowel uzelf als uw broer bedreigd werden (NPO, p. 19). Erop gewezen dat u even tevoren tot tweemaal toe werd gevraagd of er behalve uzelf nog iemand anders werd bedreigd, waarop u telkens antwoordde dat dit niet het geval was, stelde u laconiek dat u het gewoon vergeten was en dat u zich niet altijd kan herinneren wat er met u is gebeurd (NPO, p. 19). Deze uitleg is weinig ernstig en kan niet gevolgd worden. Gezien de ernst van deze doodsbedreigingen en gezien u volgens uw verklaringen op basis van deze doodsbedreigingen besloot om Venezuela te verlaten, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich nog zou kunnen herinneren tegen wie de bedreigingen precies gericht waren.

De vaststelling dat u op het CGVS en de DVZ tegenstrijdige verklaringen aflegde en dit zowel wat betreft de periode van uw vertrek uit Venezuela als wat betreft de inhoud van uw concrete vluchtaanleiding, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtaanleiding uit Venezuela."

Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheden te verklaren door het verloop van zijn gehoren bij de DVZ en op het CGVS te bekritisieren. Hierbij moet de Raad echter wijzen op het volgende.

Wat betreft de kritiek op zijn verhoor bij de DVZ merkt de Raad op dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Verzoeker toont ook niet aan dat de afwezigheid van een raadsman op de Dienst Vreemdelingenzaken met zich meebrengt dat zijn verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Verzoeker toont daarenboven niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer hij ten overstaan van het CGVS verklaarde bij de DVZ de essentie van zijn vluchtmotieven te hebben kunnen uiteengezet en er geen opmerkingen, van welke aard dan ook, of toelichtingen over had (persoonlijk onderhoud, p. 3). In zoverre verzoeker meent dat zonder de bijstand van een raadsman er geen garantie is op onder meer een correcte vertaling en voldoende tijd om zich uit te spreken, moet herhaald worden dat verzoeker geen opmerkingen had over het verhoor bij de DVZ. Bovendien werd op het CGVS, ook zonder de bijstand van een advocaat, gepolst naar mogelijke problemen met de tolk. Zo werd verzoeker op het einde van zijn gehoor uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk goed begrepen had waarop verzoeker geen problemen met vertalingen heeft opgeworpen. De Raad stipt hierbij ook nog aan dat verzoeker ook na het ontvangen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft nagelaten enige opmerking te maken.

Verder wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt over zijn concrete vluchtaanleiding uit Venezuela. Dat men op de DVZ wordt aangemaand om snel te zijn en samen te vatten, verklaart de vastgestelde tegenstrijdigheden niet.

Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden verder te verklaren door te betogen dat zijn problemen geen exact begin- of eindpunt hebben gezien ze hun oorsprong vinden in diverse zaken. Hij meent dat de vraag naar het begin van zijn problemen een ruime vraag is en benadrukt dat hij wel met precisie de verschillende incidenten kon vermelden en situeren in de tijd. De Raad moet erop wijzen dat hoewel verzoeker in enige mate kan gevolgd worden in zijn betoog dat het moeilijk is om een exact beginpunt op zijn problemen te plakken gelet op een cumulatie van verschillende incidenten en hij ook aangaf dat dit stapsgewijze plaatsvond (persoonlijk onderhoud, p. 11-12), moet vastgesteld worden dat verzoeker hiermee evenwel niet kan verklaren waarom hij geen eenduidige verklaringen kan afleggen over zijn vertrek. Bij de DVZ verklaarde verzoeker Venezuela in 2012 te hebben verlaten (Vragenlijst 18 november 2019) terwijl hij op het CGVS stelde in 2010 te zijn vertrokken (persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Dat de vermelde datum bij de DVZ louter een menselijke fout betreft kan niet overtuigen nu ook in het verzoekschrift elke eenduidigheid zoek is: verzoeker stelt enerzijds Venezuela te hebben verlaten in

2009 (verzoekschrift p. 4) om verder weer te stellen dat uit zijn paspoort inderdaad blijkt dat hij in 2010 vertrok (verzoekschrift, p. 5). Verzoeker kan in dit verband ook niet dienstig voorhouden dat hij op de DVZ niet de kans kreeg om zich te verbeteren nu hij ten overstaan van het CGVS verklaarde geen opmerkingen, van welke aard dan ook, of toelichtingen te hebben over zijn verhoor bij DVZ (persoonlijk onderhoud, p. 3). Door verder de stress en zijn vergeetachtigheid te benadrukken, zonder hiervan enig medisch stavingsstuk voor te leggen, kan hij de pertinente motieven niet ontkrachten.

Hoe dan ook heeft de commissaris-generaal daarenboven gewezen op tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn concrete vluchtaanleiding zodat verzoeker met voorgaand betoog inzake zijn moeilijkheden met data de overige draagkrachtige motieven niet kan ombuigen. Thans in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker initieel bij de DVZ verklaarde dat hijzelf en zijn broer werden bedreigd doch op het CGVS enkel zichzelf vermeldde met de bedoeling zijn broer niet verder te betrekken in zijn problemen en asielpcedure. Deze verklaring in het verzoekschrift verschilt echter van zijn verklaring op het CGVS alwaar hij bij confrontatie met zijn tegenstrijdigheid dan weer stelde dat hij zijn eerdere verklaring bij de DVZ over zijn broer was 'vergeten'. Verzoeker slaagt er dan ook niet in zijn tegenstrijdige verklaringen te verschonen. Bovendien moet er in dit verband herhaald worden dat van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijke verklaringen aflegt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Er kon dan ook redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt over de bedreigingen die tot zijn vlucht hebben geleid.

In de bestreden beslissing wordt voorts met reden gesteld dat ernstig getwijfeld wordt aan de vluchtaanleiding uit Venezuela gelet op verzoekers houding:

"Er dient immers te worden vastgesteld dat u, ondanks het feit dat u eind 2008 of begin 2009 in Venezuela met de dood werd bedreigd waarna u besloot om het land te verlaten, in september of oktober van 2009 terugkeerde naar Venezuela (NPO, p. 16). Dat u vrijwillig terugkeerde naar het land waar u met de dood werd bedreigd, ondermijnt in ernstige mate de ernst van uw vrees. De door u aangehaalde uitleg voor uw handelen, namelijk dat u naar Venezuela terugkeerde voor uw nationaliteit en voor uw paspoort, volstaat niet om het door u genomen risico te verklaren (NPO, p. 16). Volgens uw verklaringen beschikte u immers al sinds 2006 over de Venezolaanse nationaliteit. Bovendien kan niet worden begrepen waarom u een Venezolaans paspoort nodig had, wanneer u vreesde in Venezuela te zullen worden gedood. Evenmin kan worden begrepen waarom u ervoor koos om van september of oktober 2009 tot april 2010 gedurende 6 of 7 maanden in Venezuela te verblijven, als u daar louter een paspoort diende op te halen. Uw uitleg dat u tijdens deze periode niet in Caracas verbleef maar in Valencia, dat u uit het zicht bleef en dat niemand van uw tegenstanders op de hoogte was van uw verblijf, kan niet overtuigen (NPO, p. 16). De vaststelling dat u tussen september of oktober 2009 en april 2010 uit eigen beweging terugkeerde naar Venezuela en er vervolgens meer dan een half jaar verbleef, ondermijnt in ernstige mate de ernst van uw vrees."

Verzoeker meent dat de argumentering van verweerder subjectief is doch gaat eraan voorbij dat verweerder zich wel degelijk heeft gebaseerd op objectieve vaststellingen die niet worden betwist door verzoeker. Verzoeker betwist immers niet dat hij ondanks de voorgehouden doodsbedreigingen eind 2008/begin 2009 in de herfst van 2009 terugkeerde naar Venezuela. Verzoeker stipt aan dat hij tijdelijk terugkeerde met de nodige voorzorgsmaatregelen om zijn paspoort te bekomen dat hij niet bij de Venezolaanse ambassade in Libanon kon verkrijgen, doch kan de motivering dat dit niet volstaat om het genomen risico te verklaren, niet ontkrachten. De commissaris-generaal merkt immers terecht op dat niet kan begrepen worden waarom verzoeker zes of zeven maanden in Valencia verbleef als hij louter een paspoort diende op te halen. Verzoeker werpt thans op dat er redelijkerwijze van kan uitgegaan worden dat deze procedure verschillende maanden in beslag kan nemen en dat diverse bronnen getuigen van veelvuldige complicaties doch verzoeker kan met dergelijke algemene verwijzingen geenszins overtuigen dat in zijn geval concrete complicaties werden ondervonden waardoor hij zo lang op zijn paspoort diende te wachten. Verweerder kan dan ook gevolgd worden in zijn oordeel dat het gegeven dat verzoeker uit eigen beweging terugkeerde naar Venezuela en er vervolgens meer dan een half jaar verbleef in ernstige mate de ernst van zijn vrees ondermijnt.

Hierbij moet aangestipt worden dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente motieven in een ander daglicht te stellen waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker zijn Venezolaans paspoort dat hij in 2015 bekwam niet neerlegde waardoor niet kan nagegaan worden of hij na 2015 nog naar Venezuela is teruggekeerd. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij dit paspoort verloor en dacht geen klacht te kunnen neerleggen bij verlies, zeker gelet op het wantrouwen ten aanzien van de Venezolaanse politiediensten omwille van zijn negatieve ervaringen doch hiermee kan hij de correcte en

concrete motieven niet ombuigen, te meer het merkwaardig is dat hij evenwel een kopie kan neerleggen van de eerste pagina van dit paspoort. De commissaris-generaal concludeert met reden dat het vermoeden rijst dat verzoeker bijkomende verplaatsingen naar Venezuela probeert te verbergen waardoor de ernst van de vrees bij een terugkeer naar Venezuela verder op de helling wordt geplaatst. Waar verzoeker meent dat hij met de neergelegde kopie tracht te voldoen aan zijn samenwerkingsplicht en de asielinstanties uitnodigt om informatie te winnen bij de officiële administraties over zijn reizen, wordt erop gewezen dat het niet de taak van de commissaris-generaal is, noch van de Raad, de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Immers, de bewijslast berust in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verzoeker moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de opgesomde cumulatieve voorwaarden is voldaan. In casu kan echter niet geoordeeld worden dat aan alle voorwaarden is voldaan. Zo heeft de commissaris-generaal immers terecht vastgesteld dat verzoeker weinig geloofwaardige verklaringen aflegde over het ontbreken van zijn paspoort, te meer hij wel een kopie van enkel de eerste pagina kon neerleggen.

Verzoeker gaat verder in op het motief dat hij heeft nagelaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Duitsland. Verzoekers uitleg dat hij dit naliet omwille van de zeer ongunstige levensomstandigheden en klimaat ten aanzien van vreemdelingen kan niet opwegen tegen de door hem voorgehouden vrees in Venezuela. Bovendien liet verzoeker ook na een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Frankrijk toen hij ernaar in 2011 vanuit Libanon reisde. Ook de verklaring dat de bedreigingen intenser werden toen hij in België was, weet niet te overtuigen. De commissaris-generaal merkt immers met reden op dat de doodsb bedreigingen reeds dateren van voor zijn vertrek in 2009 en later in april 2010 waarbij de Raad volledigheidshalve kan opmerken dat verzoeker verklaarde in Venezuela met een wapen te zijn bedreigd (persoonlijk onderhoud, p. 14) zodat hij niet ernstig kan worden genomen waar hij op het CGVS uitlegde dat hij in Duitsland nog geen "echte serieuze problemen" kende. Ook de Raad meent dat dergelijke verklaring in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn stelling dat hij Venezuela ontvluchtte omdat hij er met de dood werd bedreigd, ondermijnt.

Wat betreft de vrijwillige terugkeer naar Libanon wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Het is bovendien bijzonder opmerkelijk dat u, ondanks uw verklaring dat u na de doodsb bedreigingen aan uw adres een vrees koesterde tegenover Libanezen die connecties hadden met Saraya en Hezbollah, besloot om zowel in 2009 (vanuit Venezuela) als in 2010 (vanuit Duitsland) als in 2011 (vanuit Frankrijk) op vrijwillige basis terug te keren naar Libanon, het thuisland van Saraya en Hezbollah. Gezien uw tegenstanders in Venezuela alle gelinkt waren met Saraya en veel connecties hadden in Libanon (NPO p. 10 en p. 11), nam u daardoor nochtans een groot risico. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat uw vader, die in Libanon veel mensen kende, had bemiddeld zodat uw tegenstanders u in Libanon met rust zouden laten (NPO, p. 17). Deze uitleg doet echter de wenkbrauwen fronsen, aangezien uw vader volgens uw eerdere verklaringen in het voorjaar van 2010 was overleden (NPO, p. 8 en p. 15). Dat u ondanks de connecties van uw tegenstanders in Libanon en ondanks het overlijden van uw vader toch vrijwillig besloot om naar Libanon terug te keren, ondermijnt in ernstige mate de ernst van uw vrees voor uw Libanese tegenstanders in Venezuela. Dat u tussen 2010 en 2014 of 2015 in Libanon geen problemen ondervond, versterkt alleen maar de vaststelling dat uw vrees voor Libanezen in Venezuela met de nodige korrel zout dient te worden genomen (NPO, p. 21). Uw verklaring voor deze vier- of vijfjarige periode zonder problemen, namelijk dat u in de bewuste periode tussen 2010 en 2014 of 2015 geen contacten had met andere mensen en enkel op en af ging naar uw werk, kan niet overtuigen (NPO, p. 21). Indien uw tegenstanders in Venezuela het werkelijk op u gemunt hadden en indien zij werkelijk connecties hadden in Libanon, kan immers verwacht worden dat zij in deze periode naar u op zoek zouden zijn gegaan."

Verzoeker repliceert dat hij er verschillende familieleden heeft en dat hij trachtte werk te vinden om zijn gezin te onderhouden. Verzoeker kan hiermee echter geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen. Het gegeven dat verzoeker meermaals vrijwillig terugkeerde naar het thuisland van Saraya en Hezbollah relateert ook volgens de Raad de voorgehouden vrees. De vaststelling dat verzoeker tussen 2010 en 2014 of 2015 in Libanon geen problemen ondervond versterkt verder de twijfel aan zijn vrees voor Libanezen in Venezuela daar de commissaris-generaal terecht opmerkt dat indien zijn tegenstanders in Venezuela het werkelijk op hem gemunt hadden en indien zij werkelijk

connecties hadden in Libanon, er immers kan verwacht worden dat zij in deze periode naar verzoeker op zoek zouden zijn gegaan. Bovendien kan verzoeker niet overtuigen in zoverre hij duidt dat hij diende terug te keren naar Libanon voor werk om zijn gezin te kunnen onderhouden. Hij stelde immers ook in Frankrijk werk te hebben gevonden doch dat dit werk hem tegenviel (persoonlijk onderhoud, p. 15) zodat hij niet aantoonde dat hij niet elders dan in Libanon werk kon vinden om zijn gezin te kunnen onderhouden.

Verder kan de Raad er samen met de commissaris-generaal op wijzen dat de ernst van de voorgehouden problemen nog wordt gerelativeerd door verzoekers desinteresse voor de actuele situatie van Hezbollah in Venezuela. Verzoeker betwist noch weerlegt dat hij niet wist te vertellen of zijn tegenstander H. H. zich nog steeds in Venezuela bevond en dat hij ook geen enkele poging ondernam om dit te weten te komen (persoonlijk onderhoud, p. 20). Verzoeker maakt gewag van een angst om zich hierover te informeren doch toont niet aan dat hij via zijn broer in Venezuela, die immers ook via H. H. geld werd gevraagd voor de partij, of door andere familieleden niet simpelweg te weten kan komen of H. H. zich nog in Venezuela bevindt. Dergelijke houding is geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Bovendien moet de Raad vaststellen dat zijn angst om zich louter te informeren, vanop afstand en via andere personen, niet te rijmen valt met het gegeven dat verzoeker evenwel moedig genoeg is geweest om terug te keren naar Libanon, het thuisland van Saraya en Hezbollah alsook terug te keren naar Venezuela voor meerdere maanden om er zijn paspoort te regelen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat er geen klacht werd ingediend omwille van een wantrouwen in de Venezolaanse politiediensten moet de Raad erop wijzen dat los van de vraag of verzoeker kon verwacht worden een klacht in te dienen, hij geen afbreuk doet aan de motieven met betrekking tot zijn desinteresse in de actuele situatie in Venezuela.

Voorgaande vaststellingen ondergraven dan ook de ernst van de door verzoeker voorgehouden problemen met Saraya/Hezbollah.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing op correcte gronden het volgende vastgesteld:

"Voor de volledigheid kan hier nog aan worden toegevoegd dat uw problemen in Venezuela, zelfs indien zij wel geloofwaardig waren geweest (quod non), hoe dan ook niet langer actueel zijn. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw broer A. A., die net als u de Venezolaanse nationaliteit heeft en die net als u weigerde om bijdragen te betalen aan H. H. om Hezbollah te ondersteunen, nog steeds in Venezuela woont en sinds 2012 of 2013 geen problemen meer gekend met uw tegenstanders (NPO, p. 17). U verklaarde in dit verband dat de situatie van uw broer anders is dan de uwe omdat hij een vreedzaam persoon is, omdat hij een gezin had terwijl uzelf destijds vrijgezel was en omdat uw broer destijds ouder was dan 45 jaar terwijl uzelf jonger was (NPO, p. 13). Aangezien u vandaag de dag zelf 45 jaar bent, in essentie volgens uw eigen verklaringen een vreedzame mens bent en ook zelf een gezin hebt, gaan deze argumenten niet langer op (NPO, p. 5 en p. 16). U verklaarde daarnaast ook dat u werd gevisieerd omdat u in tegenstelling tot uw broer H. N., de leider van Hezbollah, had beledigd (NPO, p. 13). Deze beledigingen dateren volgens uw verklaringen echter reeds van 1994 of 1995, wat intussen meer dan 25 jaar geleden is (NPO, p. 11). Er kan niet worden aangenomen dat uw tegenstanders omwille van die beledigingen nog steeds naar u op zoek zijn. U verklaarde in dit verband verder ook nog dat uw broer getrouwd is met een Colombiaanse en dat zijn schoonfamilie hem beschermde, terwijl er niemand was die u hielp of beschermde (NPO, p. 18). Ook deze uitleg volstaat niet om te verklaren waarom u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela in tegenstelling tot uw broer wel problemen zou kennen. Het loutere feit dat uw broer getrouwd is met een Colombiaanse vrouw, neemt immers niet weg dat hij sinds 2013 geen problemen meer heeft gekend.

De vaststellingen dat uw problemen in Venezuela niet langer actueel zijn, versterkt de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vrees."

Verzoeker houdt voor nog steeds persoonlijk gevisieerd te worden doch weet niet eens of zijn tegenstander H. H. zich nog in Venezuela bevindt noch wat de stand van zaken aldaar is. Bovendien wordt terecht opgemerkt dat verzoekers broer die eveneens weigerde om bijdragen te betalen aan H. H. om Hezbollah te ondersteunen, nog steeds in Venezuela woont doch sinds 2012 of 2013 geen problemen meer gekend heeft. Verzoeker herhaalt wederom dat zijn broer een Colombiaanse vrouw heeft en een schoonfamilie met banden met de Venezolaanse criminele wereld doch verweerder heeft reeds rekening gehouden met deze uitleg. Verzoeker slaagt er niet in om voormelde concrete en pertinente motieven om te buigen.

Door slechts te volharden in zijn problemen met Hezbollah en zijn vluchtrelaas te herhalen alsook te wijzen op zijn eerdere problemen in Colombia kan verzoeker de bovenstaande vaststellingen en de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen in Venezuela niet in een ander daglicht stellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om de motieven, die betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn evenals steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven met betrekking tot Venezuela, te verklaren of te weerleggen.

2.2.5.4. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.2.5.5. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoekers verklaringen omtrent problemen met Libanezen in Venezuela met banden met Saraya/Hezbollah niet weten te overtuigen. De Raad acht het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.6.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de door hem aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat aan zijn problemen met Saraya/Hezbollah geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker verwijst naar de slechte socio-economische situatie in Venezuela en de instorting van de gezondheidszorg alsook voedseltekorten, bemerkt de Raad dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook

niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj t. Belgische Staat, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 32). Het risico waaraan verzoekers in hun land van herkomst worden blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u in Venezuela steeds heeft gewerkt in de handelszaak van uw broer A. A., die net als u over de Venezolaanse nationaliteit beschikt (NPO, p. 4 en p. 5). Daarnaast heeft u nog broer S. en een zus J. die beide in Venezuela wonen, over een Venezolaans paspoort beschikken en daar werkzaam zijn in de handel van kleding en schoenen (NPO, p. 5 en p. 18). Ook uw drie schoonbroers reizen regelmatig naar Venezuela en hebben de Venezolaanse nationaliteit (NPO, p. 19). U heeft bovendien nog regelmatig contact met uw broer A. A. (NPO, p. 7). A. A. slaagt er in Venezuela in om een huis te huren en drijft nog steeds handel in Venezuela (NPO, p. 4). Het gaat goed met hem en hij heeft er geen problemen (cf. supra, NPO, p. 5). Evenmin hebben uw zus J. en uw broer S. ooit problemen gekend in Venezuela (NPO, p. 18). U verdiende tijdens uw verblijf in Venezuela ook voldoende om uw vlucht naar Europa te financieren met uw eigen spaargeld (NPO, p. 6).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoeker meent dat verweerder zijn financiële situatie en van zijn gezin overschat en wijst erop dat zijn vader overleden is en zijn moeder ziek is. Hij weerlegt hiermee echter geenszins de vaststelling dat zijn broer nog steeds een handelszaak heeft in Venezuela waar verzoeker heeft gewerkt noch de overige vaststellingen. Verzoekers betoog volstaat niet om voormelde motieven te ontkrachten.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker in concreto dient aan te tonen dat er wat hem betreft in dit land van nationaliteit een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.2.6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), Diakité, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest Diakité.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoeker is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier, met door verweerder aangehaalde landeninformatie van 2020 en 2021, kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse hoofdstad Caracas, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit met zijn betoog, waarbij hij voornamelijk wijst op rapporten en informatie uit 2016-2018, over Venezuela ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de regio van herkomst in Venezuela van verzoeker, is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.10. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een

verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.11. Waar verzoeker de schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten aanvoert, moet vastgesteld worden dat verzoeker geenszins uiteenzet waarom hij meent dat dit artikel werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

2.2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.13. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU